

Bylost a budoust

Jsoucí může „být“ jen jako celek, ale jako celek v čase nemůže být celé najednou v tomto určitém okamžiku. Jeho „bytí“ (pokud jde opravdu o „pravé jsoucnost“) spočívá proto v každém okamžiku jednak v jeho aktuální jsoucnosti, dále v jeho bylosti (tj. v tom, co se už stalo, co proběhlo), a posléze v jeho budousti (tj. v tom, k čemu má teprve dojít, co má teprve nastat). O tom, co už nastalo a je minulostí, a tedy bylostí, můžeme předmětně něco vypovědět, ale o tom, co ještě nenastalo a teprve se připravuje jako budoust, nelze předmětně vypovědět nic, leda jako předpověď či prognózu. Přesto budoust k bytí jsoucího nutně náleží: není žádného jsoucího, které by nemělo vůbec žádnou budoust, i když ovšem v tomto aktuálním okamžiku může toto jeho bytí také opravdu končit (resp. délka či trvání tohoto bytí zůstávají otevřené, neurčité). Jsoucí, které nemá žádnou budoust, vlastně už není (pokud vůbec bylo); jsoucnost, které má jen bylost, už celé pominulo a ve svém bytí trvá jen v paměti (a ve stopách jako reliktech).

(Písek, 190102-1.)